WESTERN INTERBELIC

COMOARA PIEILOR ROŞII

DE ALBERT BONNEAU

5

Mare roman de aventuri pentru tineret

ALBERT BONNEAU

COMOARA PIEILOR ROŞII

Nr. 5
TRAGEDIA DIN EXPRESUL CANADIAN-PACIFIC

V.1.0

Editura EXCELSIOR

CAPITOLUL I
NOAPTEA TRAGICĂ

Cei şase francezi petrecură după-amiaza într-o adevărată febră de nerăbdare. Mergând de la un capăt la altul al trenului, observau cu atenţie figurile călătorilor, care luaseră masa în vagonul-restaurant

Ei se uitară cu atenţie la aceşti călători, dar orele treceau, şi nu observară nimic, care i-ar fi făcut să bănuiască, că consumaţiile băute de aceşti oameni conţineau vreun narcotic.

— Dacă ar fi un narcotic, zise Antonin prietenilor săi, profitând de o clipă când erau singuri, s-ar putea foarte bine, ca să nu reacţioneze, decât câteva ore după ce a fost luat. Astfel am citit undeva, că un narcotic luat la prânz de exemplu, nu şi-a făcut efectul decât în timpul somnului, în cursul nopţii următoare.

— Părerea mea este, zise Jean Paul Leonec, că dacă e ceva necurat la mijloc, ce va trebui să se întâmple, se va înfăptui la noapte. Dacă e vorba de un narcotic, deoarece metisul l-a vărsat la masa de prânz şi nu la cea de seară, probabil că acest narcotic îşi produce efectul mai târziu, ceea ce înseamnă că nu reacţionează decât după un anumit număr de ore.

— Aceasta e şi părerea mea, zise Totor.

— În orice caz trase concluzia Antonin, nu avem altceva de făcut, decât să aşteptăm să observăm pentru moment.

Ceea ce şi făcură. Masa de seară trecu fără nici un incident. Antonin, continuă să-l observe pe metisul suspect, dar în zadar. Nu remarcă nimic misterios în purtarea lui.

După ce mai vorbiră câteva minute în vagonul-salon, călătorii se retraseră fiecare în compartimentul său, sau mai bine zis, în spatele perdelei de noapte care forma compartimente separate pe toată lungimea vagonului; şi comedia dezbrăcării şi a culcatului se reînnoi.

Cei şase francezi aveau cuşete învecinate; dar lângă Antonin se afla un om slab, de vreo patruzeci de ani, tăcut şi morocănos, care ocupa cuşeta inferioară.

Cum, în acea parte a vagonului nu se aflau decât pasageri, negrul de serviciu nu trăsese toate perdelele, căci pe măsură ce călătoria se prelungea, servitorii deveneau mai neglijenţi.

Aşa că în timp ce Jean Paul, Victor, Luc, Tramel şi Bon puteau

să observe foarte uşor omul care dormea sub Antonin, Antonin însuşi putea să privească, aplecându-se puţin, de cealaltă parte a compartimentului şi să observe pe cei doi oameni culcaţi în cuşetele din rândul superior care era paralel cu propriul său rând.

Pe la orele unsprezece, toată lumea dormea, bineînţeles afară de cei şase francezi. Ori, înainte, în timp ce în salonul-vagon se vorbea şi se fuma, eroii noştri observară că vocile erau obosite, că oamenii căscau des şi că erau cuprinşi de un fel de toropeală.

În loc să se întoarcă şi să se învârtească în cuşetele lor, precum o făceau în toate serile înainte de a adormi, de data aceasta de cum puseră capul pe pernă adormiră imediat

Lui Antonin, câteva minute după ce toată lumea adormise, îi veni în gând să facă o încercare care să-l convingă definitiv.

Uşile vagonului fiind închise, de-a lungul coridorului central nu se afla nimeni.

Negrul de serviciul sa afla probabil în alt vagon.

Antonin se aplecă sub propria lui cuşetă, se ţinu cu agilitatea lui de acrobat cu o singură mână, iar cu cealaltă apucă cu putere, nasul celui care dormea sub el.

Trase de acest nas cu putere, în aşa fel, încât în mod normal, posesorul nasului s-ar fi deşteptat imediat.

Dar acesta, rămase nepăsător. Acţiunea brutală a lui Antonin nu avu nici un rezultat asupra lui; şi când degetele cercetaşului, dădură drumul nasului, omul continuă să doarmă liniştit mai departe.

„Vasăzică, zise Antonin în sinea lui, *nu e nici o îndoială, călătorii au fost narcotizaţi!”*

Tovarăşii lui Antonin, observară acţiunea lui; ei înţeleseră scopul şi consecinţele; la fel ca şi Antonin se gândiră că trebuia dară ceea ce trebuia să se întâmple, adică pe metisul suspect.

Toţi prietenii noştri, aveau browningul în buzunar. Deoarece nu se dezbrăcaseră, ei râmaseră îmbrăcaţi sub pătura care le venea până la gât.

Pentru orice eventualitate scoaseră revolverele din buzunar, şi le păstrară în mâna dreaptă.

Orice s-ar fi întâmplat, se aflau în plină aventură al cărei mister îi pasiona.

Vagonul era foarte bine luminat de lămpile electrice difuze, special amenajate pentru noapte. Cum cele două uşi de pe culoar erau închise, dacă una s-ar fi deschis şi intra cineva, ar fi aflat imediat cu toţii, deoarece Antonin păzea şi uşa din spate.

Avuseră grija ca să se culce, nu în partea peretelui exterior, ci în partea culoarului inferior, aşa că ochii lor supravegheau, toată lungimea coridorului.

Deodată, ochii lui Jean Paul şi ai lui Victor se închiseră, aşa că Antonin înţelese, auzind o uşă scârţâind că prietenii lui observaseră pe cineva intrând şi că acuma făcându-se că dorm, nu mai supravegheau coridorul, decât cu ochii întredeschişi.

Atunci, cum era vorba de somnul său începu să sforăie şi se întoarse pe o parte ca să facă faţă pericolului.

Toţi aventurierii noştri recunoscură imediat pe metisul suspect.

Acesta părăsise vesta sa albă şi rămase în cămaşa închisă şi pantalonul negru.

Pentru ochii atenţi ai prietenilor noştri, metisul nu putea face nici o mişcare, fără ca să rămâie neobservat.

Între timp, acesta înainta între primele patru cuşete, care erau mai apropiate de uşă. Antonin ridicând capul cu precauţie, putu să observe, cum metisul cotrobăia prin buzunarele hainelor, atârnate la căpătâiul celor ce dormeau, şi strecurându-şi mâna şi pe sub pernele de la cap; scoţând portmoneele pe care mulţi călători, din precauţie, le băgaseră acolo.

— Bine! îşi zise Antonin. Avem de a face cu un hoţ! Probabil că după ce va jefui pe toţi călătorii, va profita de un moment, când trenul îşi micşorează viteza, la vreo cotitură sau la o haltă, pentru a sări din mers şi pentru a dispare în noapte. Dar suntem aici şi cred că nu va scăpa.

Cei doi „civili” şi celălalt cercetaş aveau acelaşi gânduri, şi aşteptau ca metisul să ajungă în dreptul lor pentru a sări pe el.

Dar iată că deodată, tresăriră; după ce cotrobăise toate buzunarele, pernele şi bagajele celor opt călători, metisul ajunse în faţa lor, în aşa fel, încât cei patru tineri, pilotul şi mecanicul nu pierdeau nimic, din fizionomia lui.

Această fizionomie era sinistră; obrazul smead, strălucea la lumina palidă a lămpilor, iar dinţii rânjeau sălbatec, între buzele întredeschise; în mod brusc, cum călătorul, care se afla sub Antonin, făcu o mişcare involuntară în somn, metisul crezând că se va deştepta, scoase din buzunar un pumnal enorm, a cărei lamă aruncă lumini sinistre şi-l ridică asupra acestuia.

Chiar în acelaşi moment, coborî violent braţul; acţiunea fusese atât de brutală, încât nici unul dintre francezi nu avu timp să intervină.

Auziră cu top, tremurând de groază, zgomotul produs de enormul pumn al metisului, abătându-se pe corpul nenorocitului călător, pumn criminal care înfunda la fiecare lovitură pumnalul.

Cu toţii aveau de gând să sară peste mizerabil, dar un gând comun, le trecu prin cap, un gând care s-ar fi putut formula astfel:

— Să mai aşteptăm puţin, pentru a vedea ce se mai întâmplă, căci la urma urmei, tot nu mai putem salva această primă victimă; dar suntem aici şi nu va mai exista alta.

Foarte liniştit, metisul acţiona mecanismul care punea în mişcare panoul de lemn care astupa geamul; apoi coborî acest geam şi o deschizătură destul de largă se produse în peretele vagonului.

Cei şase francezi observară cum asasinul apucă corpul victimei şi dintr-o singură mişcare, îl aruncă pe fereastră; după care închise la loc fereastra şi panoul.

Pe urmă, aplecându-se peste cuşetă, strânse pătura şi pernele, ca şi cum patul ar fi fost părăsit de ocupant. În perne, ascunse hainele şi bagajele victimei, bagaje care nu se compuneau de altfel, decât dintr-o valiză, pe care metisul avuse grijă să o golească de tot conţinutul preţios.

Această dramă oribilă durase numai doua minute, după care metisul satisfăcut, se ridică pentru a buzunări de data aceasta hainele lui Antonin. În timp ce se pregătea să le ia de pe cuierul, unde ar fi trebuit să se afle, Antonin se ridică brusc, şi strigă în engleză:

— Sus mâinile!

În acelaşi timp revolverul atingea fruntea mizerabilului.

Simultan cu gestul lui, Jean Paul, Victor, Luc, precum şi Tramel şi Bon, săriră din cuşetele lor, apucară picioarele metisului şi dintr-o singură mişcare, îl traseră înapoi.

Metisul, pierzându-şi echilibrul, căzu cât era de lung. Antonin sări şi el din cuşetă peste el şi în câteva clipe, asasinul fu legat burduf, în aşa fel încât dacă ar fi avut chiar şi forţa unui Hercule, şi tot nu ar fi putut scăpa.

De altfel, cei şase francezi erau furioşi că nu au putut împiedica ca un asasinat să fie comis sub ochii lor, fără ca ei fi putut să intervină.

Lovitura de pumnal, fusese dată de o mână exersată, cu asemenea lucruri şi chiar dacă eroii noştri ar fi intervenit înainte ca corpul să fi fost zvârlit prin fereastră, faptul acesta nu ar fi putut salva pe nenorocitul călător, care probabil murise din

prima lovitură.

De altfel trebuie de recunoscut următoarele: în momentul crimei, cei şase francezi fuseseră cuprinşi de un fel de acea neputinţă a acţiuni, imposibilitate care fusese mascată în ei de acelaşi gând comun, care se rezuma astfel:

— Să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă!

Acest „aşteptăm şi să vedem” nu este în cele mai multe cazuri şi în astfel de împrejurări, decât un fel de reacţie a spiritului împotriva corpului, a spiritului, care se scuză de inacţiunea corpului.

Şi apoi, văzând că metisul se mulţumea să devalizeze pe călători, nici unul dintre ei, nu se gândise că hoţul s-ar fi dedat la crimă, în cazul când vreunul din călători se trezea.

Dar în fine, cu toate aceste păreri, prietenii noştri nu se scuzară de faptul că interveniseră prea târziu, pentru a salva pe unul din tovarăşii lor de călătorie. Toate regretele erau însă, în cazul de faţă inutile; aşa că, mulţumită simţului lor practic, nu mai statură mult pe gânduri.

În timp ce Jean-Paul Leonec, aprindea toate lămpile electrice din vagon, Anton în Roscos şi Victor Raquet, fiecare îndreptându-se într-o direcţie, deşteptară personalul trenului.

Cinci minute mai târziu, tot trenul era agitat; personalul sosi în fugă, iar şeful trenului, se ocupă personal, de conducerea anchetei.

Servitorii negri, interogaţi unul după altul, manifestară o surpriză atât de mare, încât fură siguri de inocenţa lor.

Numai metisul, pe care puseseră mâna eroii noştri, era singurul vinovat al acestei oribile intrigi pe care o imaginase pentru a pune mâna, fără nici un pericol pe banii şi bijuteriile călătorilor, care fuseseră narcotizaţi precum ştiţi.

La staţia următoare trenul se opri şi se telefona imediat la staţia precedentă pentru ca să fie căutat nenorocitul care fusese aruncat pe fereastră.

Cât priveşte metisul, fu interogat de comisarul gării. Şi cum orarul nu se putea să fie schimbat din cauza acestui incident, trenul îşi continuă drumul în viteză spre Calzary, ducând cu el şi pe criminalul ferecat în lanţuri.

În acest timp, graţie unui doctor, toţi călătorii îşi veniră în fire şi bucuroşi îşi căpătară fiecare lucrurile lor înapoi.

Pe de altă parte, când aflară că toate acestea le datorau celor şase francezi şi în special lui Antonin, care observase totul, îi copleşiră cu mulţumirile lor pe cercetaşi.

Se găsiră totuşi câţiva, care reproşară lui Antonin, faptul că nu sărise asupra metisului imediat cum începuse acesta să umble prin buzunarele călătorilor, şi de ce nu-l denunţase când turnase prafurile în vin şi în apă.

Bineînţeles Antonin, ştiu cum să se apere:

— Ei, mii de bombe! exclama el. Dacă vă spuneam cele văzute şi din întâmplare, ar fi fost un produs igienic împotriva microbilor, aţi fi râs de mine şi toată viaţa voastră aţi fi povestit cât de fricoşi sunt francezii. Fără îndoială, continuă el, ar fi trebuit totuşi să risc, acest fapt, decât să expun pe unul dintre dumneavoastră, să fie ucis de acest mizerabil, dar toate acestea nu mai au nici un rost, după ce s-a întâmplat acest eveniment; dacă aţi fi fost în locul meu, mă întreb, ce aţi fi făcut şi cum aţi fi reacţionat?

Aceste cuvinte închiseră gura la toţi, şi voiajul continuă fără nici un incident până la Calzary.

Ajunşi acolo, înainte de a pătrunde în oraş, cei şase aventurieri fură obligaţi să rămână la gară, în biroul comisarului, pentru a face o declaraţie amănunţită asupra dramei, al cărei teatru fusese expresul Canadian-Pacific.

Aflară astfel, că omul aruncat pa fereastră, de către metis era într-adevăr mort, în urma rănilor căpătate de pumnalul criminalului şi că cele două lovituri fusese atât de violente, încât nu ar fi scăpat chiar dacă ei ar fi intervenit.

Mai aflară, că după cele întâmplate, metisul va fi condamnat la moarte şi spânzurat în închisoarea centrală din Calzary.

Astfel se termină această aventură, care rămase întipărită în gândul eroilor noştri, ca un fapt destul de bizar, având în vedere că se petrecuse într-un tren ocupat de o rasă da călători care se mândreau de a fi cei mai moderni oameni din lume.

Luc Badoit termină:

— Sper că această întâmplare va servi drept lecţie americanilor, şi că pe viitor nu vor mai fi, atât de intimi cu personalul trenurilor.

— Aiurea! zise Patrick Bon. Întâmplările acestea nu servesc niciodată la nimeni, iar oamenii continuă să trăiască în acelaşi greşeli de care au suferit deja.

Această reflexie, puse capăt conversaţiei, iar cei şase francezi se îndreptară spre cei mai apropiat hotel, care se afla de altfel, la câţiva paşi de gară.

CAPITOLUL II
ORGANIZAŢIE RAPIDĂ

Jean Paul Leonec şi Victor Raquet, Antonin Roscos şi Luc Badoit se înţelese în cursul călătoriei asupra celor ce aveau de făcut la Calzary.

Fiecare din cele două echipe avea planul său, asupra direcţiei în care trebuia să fie, pe de-o parte urma tribului care ţinea în captivitate familia Celestin Lion, iar pe de altă parte, ascunzătoarea comorii.

Acest plan, nu era acelaşi, şi direcţia luată diferă destul, pentru ca odată ieşiţi din Calzary, cele două echipe să se piardă imediat din ochi.

Bineînţeles „civilii” pe de-o parte şi cercetaşii pe de alta păstrară fiecare pentru sine, amănuntele planului aşa că Jean Paul Leonec, Victor Raquet şi Laurent Tramel nu ştiau în ce direcţie vor apuca Antonin Roscos, Luc Badoit şi Patrick Bon.

Această ignoranţă era de altfel reciprocă.

În definitiv, cele două echipe se înţeleseră între ele, că, după o noapte petrecută în acelaşi hotel, îşi vor lua adio şi se vor despărţi pentru a se duce fiecare în două hoteluri diferite şi pentru a organiza fiecare, expediţia după ideile individuale ale fiecărei echipe.

Şi aşa se şi făcu.

Separarea celor două echipe rivale, cât şi a celor doi militari, adică Laurent Tramel şi Patrick Bon, fu plină de emoţie.

Tinerii aventurieri se îmbrăţişară cu efuziune, căci faptul că de acum înainte vor fi într-o rivalitate intensă în acest meci, nu îi împiedică să se iubească şi să se stimeze profund.

Jean-Paul Leonec, rezumă planul tuturora, pronunţând următoarele:

— Pentru a învinge, fiecare din noi îşi va da tot efortul, dar acest efort nu se va exersa niciodată într-un mod neloial sau urât, împotriva echipei adversare.

— Bine zis, mii de bombe! exclamă brusc Roscos, ai cărui ochi, erau plini de lacrimi, produse de emoţia puternică a momentului.

O ora mai târziu, Jean Paul Leonec, Victor Raquet şi Laurent Tramel erau aranjaţi în două camere, ale hotelului francez din Canada, în timp ce Luc Badoit, Antonin Roscos şi Patrick Bon

ocupau trei camere comune în hotelul „Statelor Unite”.

— Şi acuma! zise Antonin, după ce fură instalaţi. Să nu pierdem vremea.

— Aceasta e şi părerea mea, zise Luc.

— Faptul este, zise Patrick Bon, cu calmul său obişnuit, cu cât vom părăsi Calzary mai repede, cu atât va fi mai bine.

— Ei bine! Să auzim Patrick, cum ai de gând să organizezi tu expediţia…

— Desigur, că o să vă spun, dar trebuie să vă declar că nu prea sunt informat în ce direcţie vom apuca.

— Şi pentru ce te interesează acest lucru? întrebă Luc.

Pilotul răspunse:

— Vom călători prin câmpii, sau prin munţi? Spre direcţia marilor întinderi ale preriilor canadiene sau în direcţia munţilor Stâncoşi?… Într-un cuvânt, nu ştiu încă nimic nici despre planurile voastre. Dacă vreţi ca să iau parte utilă la discuţia necesară în vederea organizării expediţiei, trebuie sa mă puneţi în curent cu propriile voastre idei asupra felului cum vreţi să realizaţi călătoria.

— Ai perfect dreptate, zise Badoit.

— Perfectă dreptate, mii de bombe! Ei bine! Să desfăşurăm harta, să ne aşezăm în jurul ei, şi să stabilim ruta.

În timp ce toate acestea se petreceau la hotelul Statelor Unite, o scenă analogă se petrecea la hotelul francezilor din Canada.

Şi acolo Laurent Tramel, ceru băieţilor, explicaţii complimentare.

Şi acolo, fu desfăşurată o hartă pe o masă şi se aşezară în jurul ei, cu creionul în mână.

De o parte şi de alta, fură luate decizii, fura formate liste de lucrurile care trebuiau luate, de persoanele care trebuiau văzute, etc.

Imediat după masa de prânz, echipa numărul 1, adică cea a lui Jean Paul Leonec, începu să viziteze anumite magazine şi anumite agenţii din Calzary.

Echipa numărul 2, adică cea a lui Antonin Roscos, făcu şi ea la fel.

Se înţelege de la sine, că din când în când, cele două echipe se întâlneau, când într-un magazin, când într-o agenţie.

— Ei, drăcie! exclama Roscos. Mai sunteţi încă aici?

— Ca şi tine, scumpul meu Antonin, răspunse Jean Paul surâzând.

Aceste exclamaţii fură reînnoite cu veselie, ori de câte ori se

mai întâlneau, dar bineînţeles, nu schimbară nici un cuvânt despre planurile lor.

La fel se petrecu şi a doua zi, şi a treia zi, în a patra zi, cum echipa nr. 2 se întorcea pe la orele şase la hotel, Luc Badoit remarcă, fără să insiste însă prea mult:

— Astăzi, nu ne-am întâlnit rivalii.

— Ai dreptate, exclamă Antonin; am fost atât de preocupat încât nici nu mi-am dat seama că „civilii” au dispărut.

Patrick Bon, trase următoarea concluzie:

— Probabil că au părăsit Calzary; de altfel acelaşi lucru îl vom face şi noi mâine dimineaţă.

— Cât priveşte, avansul pe care îl vor căpăta, nu contează, zise Antonin ridicând din umeri; nu mai e vorba acuma, de întârzieri sau de avansuri. Cum noi, nu vom urma acelaşi drum, totul e să ştim ce echipă vă fi pe drumul cel bun; şi lucrul acesta nu-l vom afla decât în faţa primelor rezultate căpătate.

A doua zi, în zorii zilei, echipa numărul doi, părăsea la rândul ei, oraşul Calzary.

CAPITOLUL III
ŢINTA PRIMEI ECHIPE

Ce devenise echipa numărul unu?

Cu faptele sale, bine chibzuite, Jean Paul Leonec, era în toate împrejurările, tot atât de repede în hotărâri ca şi Antonin Roscos, şi mult mai iute în executarea lor, deoarece aceste executări erau făcute metodic şi cu sânge rece.

Victor Raquet îl asculta fără să şovăiască; din cauza aceasta, ei fură gata cu douăzeci şi patru de ore mai de vreme decât echipa rivală.

Deci, într-o bună dimineaţă, Jean Paul Leonec, Victor Raquet şi Laurent Tramel, părăsiră oraşul Calzary.

Fiecare poseda un cal de călărie şi unul pentru bagaje, în afară de aceasta erau înarmaţi şi echipaţi ca nişte adevăraţi exploratori.

Mica caravană se compunea, în afară de ei, de un indian din tribul Picioarelor Negre.

Acest indian, se numen Wabask, care în limba sa, însemna „Ochi de Linx”.

Deoarece trăise, un timp oarecare la San Francisco şi la Quebec, acest indian pe jumătate civilizat, călătorise foarte mult; vorbea un amestec de engleză şi franceză, pe care ce doi tineri şi mecanicul o înţelegeau destul de bine, iar el însuşi înţelegea foarte bine, atât engleza cât şi franceza.

Era un lungan slab şi muşchiulos, de vreo treizeci de ani, cu nasul coroiat ca un plisc de vultur, cu ochii ascuţiţi, bizari, din care cauză, îşi datora şi numele.

Fusese recomandat şi prezentat lui Jean Paul Leonec de către un francez, stabilit în Calzary ca negustor de blănuri, şi pe care tânărul breton se duse să-l vadă, după ce îi luase numele, dintr-un registru al comercianţilor.

Angajamentul fu făcut în faţa negustorului de blănuri. Acest angajament preciza că Wabask se punea în serviciul echipei condusă de Jean Paul Leonec. Va fi plătit cu cinci zeci de dolari pe luna, şi va primi odată expediţia terminată, o primă de două mii de dolari; dacă se retrăgea înainte de sfârşitul expediţiei, această primă nu i se mai plătea.

— Dar fiţi liniştiţi, le spuse negustorul de blănuri, Achile-Lynx,

e un om serios şi sincer; dacă se va împrieteni cu voi, va constitui pentru echipa voastră, nu numai un ghid foarte preţios, deoarece cunoaşte foarte bine ţinutul, ci şi un interpret util, dat fiind că posedă la perfecţie cele mai multe dintre dialectele vorbite de indieni; şi în fine, veţi avea în el un prieten al cărui devotament şi curaj vor fi la înălţimea caracterului său.

Din cauza aceasta, Jean Paul, Victor şi Tramel erau foarte fericiţi de a fi pus mâna pe un om, atât de preţios.

Wabask era îmbrăcat în haine de ţara compuse dintr-o cămaşă groasă, bluză şi pantaloni din piele de căprioară, iar în picioare, era încălţat cu mocasini indieni.

Ca armament, Jean Paul Leonec, îi cumpărase o puşcă cu două ţevi, putând trage cartuşe obişnuite şi din cele cu alice, un revolver automat, o secure, un cuţit de vânătoare şi un lassou.

Baloturile, încărcate pe trei cai, conţineau provizii de conserve pentru cazul, când nu s-ar fi găsit vânat, o farmacie portativă, lenjerie de schimb, haine şi o mare cantitate de muniţii pentru puşti şi revolvere.

Înainte de a pleca, cei doi tineri şi mecanicul, avură o lungă convorbire cu Wabask.

Iată în rezumat, ceea ce îi povestise Jean Paul Leonec.

— Căutăm o familie franceză compusă dintr-un om cu barba şi părul alb, care se numeşte Celestin Lion, un tânăr de cincisprezece ani Pierre, şi o tânără de vreo paisprezece ani, Lucia. Acum câteva luni, această familie, împreună cu doi servitori, unul canadian, iar celălalt italian, a fost prinsă de un trib de indieni sălbateci, a cărui nume, nu-l ştiu. Singurul lucru pe care-l ştiu, mulţumită documentelor care ne-au parvenit, e că un indian Cree, anume Zandum, a reuşit să evadeze în timpul luptei şi a reuşit să ajungă la Quebec, ducând documentele, despre care am vorbit. De altfel, aceste documente nu ne-au sosit intacte, ci pe jumătate arse şi rupte; dar ne-a fost de ajuns pentru ca sa plecăm din Franţa spre a porni în căutarea familiei Lion; alte informaţii nu mai avem, decât acelea pe care ţi le-am spus..

După cum se vede Jean Paul Leonec se abţinu ca să vorbească despre comoară. De altfel se ştie că pentru el, chestia comorii nu conta pentru moment, şi că nu avea de gând să o caute, decât după ce va salva această familie, sau va căpăta certitudinea că au fost masacraţi.

Wabask ascultase, aşa precum ştiu să asculte indienii, adică cu obrazul nemişcat, cu ochii ficşi şi fără a pronunţa vreun

cuvânt.

Apoi rămase gânditor, câteva minute, ca şi cum ar fi căutat, vreo amintire îndepărtată în ascunzişurile memoriei sale.

Deodată, ridică capul şi pronunţă:

— Am auzit vorbindu-se, seara într-un lagăr de vânătoare, de o aventură ce s-a întâmplat, acum câteva luni, unei mici caravane de feţe palide, care se îndrepta spre lacul Sclavilor, care se află la picioarele munţilor Stâncoşi, la cinci sute de kilometri, de Calzary şi la vreo două sute de kilometri de ţinutul Athabaska. Această caravană a fost făcută prizonieră... a fost masacrată... nu am putut afla. Cât priveşte indienii care au atacat această caravană, nu puteau fi decât Chipawii, singurii indieni care au mai rămas sălbateci în Canada de nord.

Bineînţeles, cuvintele acestea îi făcură foarte emoţionaţi pe Jean-Paul Leonec, pe Victor Raquet şi pe Laurent Tramel.

Dacă ceea ce auzise Wabask era, nu o flecăreală inconştientă, ci ecoul unui fapt adevărat, era un fapt cert că mica caravană care fusese atacată şi capturată de către indienii chipawi, între munţii Stâncoşi şi micul lac al Sclavilor era cea a lui Celestin Lion.

Fu examinată chestiunea pe toate feţele şi fu decis în unanimitate ca să se pună imediat în mişcare pentru a ajunge în regiunea de lângă lacul Sclavilor, pentru a face o anchetă şi pentru a găsi, de le va fi posibil, urma tribului de Chipawi.

Dar Laurent Tramel avea sub ochi, harta Canadei. El pronunţă următoarele:

— În spre Nord, se află o cale ferată, care plecând din Calzary, se termină la Edmonton, la vreo două sute de kilometri de micul lac al Sclavilor. Dacă vom lua trenul pentru Edmonton, nu vom avea de parcurs călare, decât două sute de kilometri, pentru a ajunge în regiunea care ne interesează.

Propunerea fu imediat acceptată.

Aşa că, a doua zi, dimineaţa, când părăsiră Calzary, pentru a ajunge la gara din nordul oraşului, cei doi tineri, mecanicul şi indianul, erau într-adevăr călări, dar numai pentru o jumătate de oră, după care îmbarcară caii, într-un vagon special pentru animale.

Ei însăşi, luară loc, într-un compartiment, lângă vagonul cailor, şi trenul, cam încet, nu-i vorbă, îi duse spre Edmonton.

Ajunseră în acest oraş, pe înserat. Se culcară fără a vorbi cu nimeni. Plecară a doua zi, în zori, îndreptându-se în trapul cailor spre nord-vest, adică în direcţia lacului Sclavilor, de care nu erau

separaţi decât prin două sute de kilometri.

CAPITOLUL IV
ECHIPA A DOUA ÎNTÂLNEŞTE UN OM

Douăzeci şi patru de ore după prima echipă, echipa a doua părăsea şi ea Calzary. Dar nu pentru a lua trenul de Edmonton; ci în direcţia munţilor Stâncoşi.

La drept vorbind, echipa a doua pleca la întâmplare.

Antonim Roscos, ca toţi meridionalii era un fatalist, aşa că al zise lui Luc Badoit şi lui Patrick Bon:

— Cred că mă înţelegeţi! Pentru moment nu ştiu nimic precis, asupra direcţiei pe care trebuie să o luăm; atunci la fel ca şi un câine, care adulmecă vânatul, vom pleca la vânătoare, adulmecând aerul, cercetând pământul, şi mai mult încă decât un câine; vom întreba toate persoanele pe care le vom întâlni. Am avut întotdeauna noroc în viaţă.

— Ei, Patrick, ce ţi-a venit să râzi?

Pilotul, într-adevăr, nu se putu stăpâni de a râde la cuvintele lui Antonin. El răspunse

— Fiindcă viaţa ta, nu a fost prea lungă până acum!

— Cu atât mai mult, mii de bombe! Putem avea încredere, deoarece într-o viaţă atât de scurtă am putut constata deja, că am noroc.

Atunci Luc Badoit, bătându-l pe umăr pe Patrick Bon, zise:

— Dacă crezi că-l vei convinge, te înşeli; Antonin e ca pisicile. Ori cum îl arunci, pe spate, pe burtă, sau în cap, de la zece metri înălţime sau de la treizeci, tot în picioare cade.

Râsul fu general şi Antonin însuşi zâmbi. Dar continuă totuşi să vorbească.

— Continui, deci! Deoarece eu am noroc, veţi avea şi voi, deoarece sunteţi cu mine; vom avea noroc, cu toţii. Aşa că voi fi, foarte mirat, dacă peşte opt zile nu vom da peste urma familiei Lion şi în consecinţă şi de direcţia locului mai mult sau mai puţin îndepărtat al comorii.

— Fie, zise Luc, admit..

— Trebuie, deci să admit şi eu, zise Patrick Bon, zâmbind.

— E cel mai bun, lucru pe care-l aveţi de făcut, termină Antonin.

În urma acestei scurte conversaţii, echipa numărul doi, fără nici un ghid, părăsi Calzary.

Mijlocul de transport, era acelaşi ca şi al echipei numărul unu. Adică şase cai, trei pentru călărit şi trei pentru bagaje.

Armamentul şi bagajele de toate felurile erau aproape la fel, ca şi ale celorlalţi.

În timpul primei zile de marş, nu se întâmplă nimic. Lungă şi bine făcută până la douăsprezece kilometri, din oraş, şoseaua devenea mai departe destul de proastă, care la sfârşitul zilei, dispăru complect, rămânând o simplă cărare; care şerpuia prin văi şi de-a lungul munţilor.

Când se făcu noapte, micul grup de călători se afla în plină regiune muntoasă, pe o colină a munţilor Stâncoşi.

— Ei bine! zise Antonin, privind ceasul-brăţara. E ora şapte, cred că ar trebui să ne oprim!

— Să ne oprim, deci, zise Badoit.

Patrick Bon, era foarte amuzat, de felul cum se comportau cei doi tineri. În aceste împrejurări extraordinare, care puteau deveni uşor primejdioase, pentru ei era un lucru foarte simplu, şi li se părea că sunt într-o excursie.

Era un fel de eroism tineresc, care îi făcu pe pilot să-i admire.

Totuşi pentru a rămâne în joc (joc în care intrase definitiv, şi din care nu mai putea ieşi, decât când meciul va fi terminat) Patrick Bon obiectă:

— Ei, dar pentru a ne face lagărul, trebuie să căutăm un loc potrivit.

— Ştiu, ştiu, zise Antonin, o stâncă oarecare, cu ceva copaci pe lângă ea, care să ne apere de vântul dinspre Nord şi un izvor prin apropiere, aceasta e regula fiecărei tabere. Cred că nu ne va fi greu, ca să găsim pe aici aşa ceva.

Într-adevăr, nu fu greu de găsit. Regiunea era atât de accidentată şi de sălbatecă, tăiată de atâtea văgăuni, în fundul cărora, şerpuiau numeroase izvoare, încât condiţiile cerute de Antonin Roscos, se realiza la fiecare trei sute de metri.

Luc Badoit, alese un mic platou, stâncos, care cobora în pantă de-o parte până în fundul unei văi, iar de cealaltă parte se rezema de muntele abrupt, lângă care se înălţa o pădurice de stejari.. Puţin mai în jos, un izvor ţâşnea, dintre ierburi.

— Bravo! Mii de bombe! Ai ales un loc straşnic. Ce zici, Patrick?

— Da, da, e bine ales; acest loc de lagăr e făcut special pentru noi, nimic nu lipseşte; chiar şi iarba pentru cai.

— Şi pe urmă, priviţi toate acestea! zise Roscos descălecând şi îmbrăţişând cu un gest tot peisajul. Copacii şi muntele ne apără

de vântul de nord; şi nu putem fi atacaţi, decât din direcţia aceia, pe care o vom putea foarte uşor păzi; căci în fine ne aflăm într-o regiune sălbatecă, muntoasa unde trebuie sa ne ferim, de bandiţi, de indieni, mai mult sau mai puţin sălbateci, de jaguari şi de urşi grizzly.

Toate acestea erau adevărate.

Într-adevăr, chiar lângă regiunile locuite, munţii Stâncoşi, au mai rămas primitivi; vânătorii nu au ucis încă toţi jaguarii şi toţi urşii; poliţia călăreaţă din Canada nu a prins pe toţi *outlawii* (bandiţi) scăpaţi din oraşe, din închisori şi chiar din ocne; şi în fine, în special în regiunea munţilor stâncoşi s-au refugiat şi se află încă indienii din diverse triburi care nu au vrut să se civilizeze şi au părăsit regiunile oficiale, rezervate lor, trăind mai departe, după obiceiurile vechi, într-o stare de sălbătăcie complectă.

În modul acesta primejdiile, dacă nu erau iminente, erau însă reale şi puteau să se ivească dintr-un moment într-altul.

Unul din caii de povară, ducea un material complect de lagăr; cort, pături, hamace şi bucătărie de campanie.

Pentru ziua aceia, nu fură nevoiţi să vâneze. La prânz întrebuinţară pentru masă nişte conserve de legume. Aşa că seara făcură la fel. Apoi aprinseră un foc la marginea platoului, foc care trebuia să ardă toată noaptea, şi aranjară rândurile de veghe.

De la ora nouă la douăsprezece Patrick Bon; de la miezul nopţii la ora trei era rândul lui Antonin Roscos; apoi de la trei la ora şase
Luc Badoit. De la orele şase, după o cafea fierbinte, vor stinge focul, vor strânge tabăra şi vor continua călătoria în direcţia nordului, urmărind mai mult sau mai puţin linia ce bază a munţilor Stâncoşi.

Ori, în timp ce băieţi se pregăteau să se retragă sub cort pentru a se culca, pe paturile de iarbă uscată şi înveliţi în pături, caii care erau legaţi de copaci, începură să necheze.

Sforăiau, băteau din copite, speriaţi de prezenţa unei fiinţe necunoscute.

— Ei! mii de bombe, zise Antonin, trebuie să fie ceva. Din precauţie, îşi puseră carabinele la îndemână. Fiecare o apucă pe a sa şi ascultară nemişcaţi.

Luc Badoit murmură:

— Ar trebui să facem o mică recunoaştere!

— Da, ai dreptate! zise Antonin. Mă duc eu!

— Mu, nu, zise Patrick Bon, eu o să mă duc. Şi fără a aştepta părerea lor, se îndreptă hotărât spre buchetul de stejari şi dispăru în noapte.

Nu făcuse două minute, când se auzi deodată, pronunţându-se în franceză:

— Stai! Cine-i acolo!

Apoi în engleză:

— Opreşte-te sau trag!

Imediat o voce aspră răspunse în franceză:

— Nu trage camarade, sunt un om cumsecade! În faţa ta se află trapperul şi vânătorul Oliver Pilex, zis şi Fără-Sete. Dar tu cine eşti?

— Francezi în călătorie, răspunse vocea lui Patrick Bon.

Celălalt, pronunţă de data aceasta satisfăcut:

— Aha! Nişte Francezi, ce şansă! Francezi adevăraţi, venind din Franţa?....

— Da, răspunse Patrick, venind direct din Franţa.

— Atunci, camarade, vom fi prieteni.

Dar Antonio şi Luc nu mai aşteptară. O nerăbdare firească îi făcu să alerge spre mica pădurice. La lumina lunii şi a stelelor, observară un bărbat de talie mijlocie cu barba tăiată scurt şi complect albă, cu o căciulă de blană pe cap, îmbrăcat în haine de piele, pe umăr avea atârnată o carabină, iar la brâu avea atârnate mai multe săculeţe de piele.

Aspectul acestui om, în lumina nocturna, era foarte pitoresc.

— Mii de bombe! exclamă Roscos, vibrând de plăcere. Un traper, un vânător adevărat! Ce vă spuneam?... Şi după cum mi se pare, are cel puţin şaizeci de ani! Şi sunt sigur că a colindat toată Canada pentru a vâna şi a-şi pune trapele, aşa că trebuie să ştie o mulţime de lucruri interesante.

La auzul acestei voci tinereşti şi entuziasmate, la cuvintele care ascundeau desigur scopul lor, noul venit rămase şi mai mirat.

— Ei, ce dracu, visez oare, nişte copii în plin masiv al munţilor. Stâncoşi?...

— Pardon, nişte tineri, domnule, rectifică Roscos, bombându-şi pieptul.

— Da, ai dreptate! zise Luc cu sângele său rece obişnuit. Nu mai suntem copii.

De o parte şi de alta, urmară strângeri de mână prieteneşti, şi Luc invită politicos pe Oliver Pilex să vie să ia loc în faţa focului, să bea din vinul care mai rămase în plosca şi să mănânce dacă îi

era foame.

— Nu pot să vă refuz, zise bătrânul, întâlnirea este atât de extraordinară pentru mine, întâlnirea cu nişte francezi adevăraţi, în Stâncoşi!... Recunosc că dacă corpului meu îi este foame şi sete, curiozitatea e mai mare decât aceste necesităţi. Veneam, tocmai să mă instalez pentru noapte, în acest loc, pe care îl cunoşteam bine; dar nu am pentru masă, decât o bucăţică de carne rece, care îmi rămase de ieri, şi drept băutură apa izvorului; vă declar domnilor, că din toate punctele de vedere sunteţi bine veniţi.

Fără a se lăsa deci mult rugat, se aşează în faţa focului şi primi tot ce i se oferi pentru băut şi mâncat.

După ce termină, scoase dintr-un buzunar o pipă cu ţeava scurtă, o pungă de tutun din piele de focă şi începu să umple pipa
cu o atenţie meticuloasă.

Foarte politicos, Luc Badoit îi oferi, o cracă încinsă cu care îşi aprinse pipa; după ce trase câteva fumuri, Oliver Pilex spuse:

— Dacă nu sunt prea curios, aţi vrea să-mi spuneţi numele vostru şi ce căutaţi, voi, doi cercetaşi francezi – v-am observat, după uniforma voastră – şi de asemenea un marinar francez în regiunea cea mai sălbatecă a munţilor Stâncoşi?

— Cu plăcere, răspunse Antonin, dar înainte de a te lămuri, am vrea să ştim şi noi ceva?

— Şi anume ce, tinere?

— Dacă nu mă înşel, ai spus adineauri, că te numeşti Oliver Pilex, zis Fără-Sete! De ce ai această poreclă?

Omul cu barbă albă începu să râdă cu poftă şi răspunse:

— Mi se mai zice şi Cămila din Canada, dar nu-mi place porecla aceasta; îmi place mai mult Fără-Sete, poreclă pe care mi-au dat-o indienii Chipawi. Mi se spune astfel din cauza unei calităţi a constituţiei mele fizice... E adevărat că la fel ca şi cămilele, pot rezista mai multe zile, fără să beau; nu din plăcere, bineînţeles ci de nevoie! Nu obişnuiesc să o fac, decât atunci când sunt obligat, căci oricum, tot sufăr puţin; dar această suferinţă este foarte suportabilă şi pot merge zile şi nopţi prin deşertul cel mai grozav fără a bea o picătură de apă..

— Extraordinar! exclamă Luc.

— Formidabil! făcu Patrick.

— Fantastic, da necrezut Mii de bombe! exclama la rândul său Roscos.

— Iată-vă lămuriţi! zise trapperul. Acuma eu v-am satisfăcut

curiozitatea voastră, cred că veţi satisface şi curiozitatea mea?

— Cu plăcere.

Antonin prezentă pe tovarăşii lui, se prezentă şi el; dar în momentul când vru să spună, cauza pentru care trei francezi, se aflau în acea regiune a munţilor Stâncoşi, ezită şi cuvintele îi rămase suspendate pe buze.

CAPITOLUL V
„FĂRĂ SETE” ŞTIE CEVA?

Urmă o clipă de tăcere, care dacă s-ar fi prelungit ar fi fost jenantă, când deodată Antonin Roscos, întrerupse tăcerea, zicând:

— Domnule Pilex, dă-mi te rog voie să te privesc bine, în plină lumină. Şi cu un gest, îl făcu pe Luc sa înţeleagă ceea ce dorea.

Luc înţelese... şi ascultă imediat. Luă un braţ de ramuri uscate, pe care Patrick Bon le adunase pentru a întreţine focul în timpul nopţii şi le aruncă peste jăratecul încins.

Imediat o flacără puternică, lumină tabăra. Obrazul lui Oliver Pilex, zis Fără-Sete fu luminat în plin.

Era o faţă simpatică, cu ochii limpezi şi albaştri, o figură care îţi inspira de la prima vedere încredere.

— Mii de bombe! exclamă Roscos, permite-mi domnule vânător, să-ţi spun, că sunt deplin încrezut în cinstea d-tale. Mi-a fost de ajuns ca şi te privesc! Aşa că iată despre ce este vorba!

După cum ştiţi Jean-Paul Leonec, se ferise ca să încredinţeze indianului Wabask, taina comorii misterioase; el nu-i vorbise decât despre familia Celestin Lion.

Dar aici, în echipa a doua, Olivier zis Fără-Sete, de origine francez şi de baştină canadian, vânător şi traper, inspira lui Roscos, lui Badoit şi lui Patrick Bon o încredere atât de mare încât îi spuseră totul.

Descrierea pe care Antonin Roscos o făcu lui Pilex fu exact aceia a lui Jean Paul Leonec. Acesta îl ascultă cu cea mai mare atenţie pe tânărul breton.

Dar când Roscos termină, vânătorul, exclamă imediat, dându-şi o palmă peste frunte:

— Să fiu spânzurat de picioare, de cel mai înalt brad, dacă cele ce ştiu, nu coincide cu descrierea pe care mi-aţi făcut-o despre familia Celestin Lion.

— Mii de bombe! exclamă Roscos.

— D-zeule! zise Luc Badoit.

— Fulgere şi trăsnete! mormăii Patrick Bon.

Dar Oliver Pilex, opri cu un gest al mâinii, entuziasmul tuturor.

— Acum trei săptămâni, mă aflam la fortul George, care se află mai spre nord pe flancul oriental al Stâncoşilor, în partea

Pacificului, pe râul Fraser. Acolo, am rămas opt zile pentru a-mi vinde blănurile pe care le-am adunat prin vânat şi prin capcane în timpul sezonului. Se aflau acolo mai mulţi indieni, metişi şi alţi vânători ca şi mine şi bineînţeles fiecare începe să povestească ultimile noutăţi, din nordul Canadei, erau unii care făcuseră sute de mile pe jos, venind tocmai de lângă marele lac al Urşilor. Ei bine! Doi metişi indieni mi-au povestit următoarele:

CAPITOLUL VI
ANGAJAREA TRAPPEURULUI

— O familie franceză, a cărui număr nu se cunoaşte, nici dacă avea servitori, dar care avea la sigur copii, a fost atacată la o sută de kilometri la Nord de fortul George, pe lângă lacul Crucii, de către o bandă de indieni sălbateci, care se zicea că era compusă din Picioarele negre şi Piegani. Această caravană a fost pe jumătate masacrată; supravieţuitorii au fost duşi de Pieile Roşii în labirintul de insule care sunt împrăştiate pe coasta Pacificului, deasupra paralelei 55° latitudine nordica. Între coasta propriu zisă şi ocean, se află mii de insule mari şi mici; coasta însuşi este foarte dantelată, cu fiorduri asemănătoare celor din Norvegia, care se prelungesc în interior, formând cele mai capricioase meandre pe distanţe de zeci de mile, adică între 55° şi 58° latitudine. E un labirint fantastic. În partea oceanului, trei mari insule formează un fel de zid întretăiat. Aceste insule se numesc Prinţul Galilor, Baranoff şi Tchitchagoff. Dar între aceste insule mari şi coastă, se succed şi se află mii de insule, de insuliţe şi de stânci. Sute de peninsule, capuri, strâmtori, fiorduri formează din acest ţinut o regiune fantastică, în care i-ar fi imposibil, de exemplu unei bard a poliţiei maritime, să descopere nu numai o pirogă de indian ci chiar un mare vapor, care ar vrea să se ascundă. Această descoperire, dacă ar avea loc, nu s-ar întâmpla decât printr-o şansă extraordinară. Ori, daţi-mi voie să vă spun, pentru a termina că multe din aceste insule şi peninsule, servesc de refugiu, când indienilor, refractori civilizaţiei, când contrabandiştilor de tot felul care au avut de furcă cu poliţia Canadiană. Deseori se întâmplă ca emigranţi, căutători de aur, chiar caravane întregi să fie atacate în aceste regiuni septentrionale din Columbia britanică, de către bandiţi cu faţa albă sau chiar roşie, iar prizonierii sunt duşi în acest labirint de insule. Iată, dragi prietenii ceea ce pot să vă spun despre familia căutată de voi

Aceasta descriere fu urmată de o lungă tăcere, pe care Antonin Roscos, nu se grăbi să o tulbure.

La fel ca şi Luc Badoit şi Patrick Bon, se gândea şi ascultă liniştit, când Luc Badoit, luă primul cuvântul.

— Domnule Pilex, zise cercetaşul, la ce distanţă ne aflăm de

lacul Crucii?

Trapperul răspunse:

— Un zbor de pasăre, la vreo opt sute de kilometri; dar trebuie de socotit două sute cincizeci de kilometri în plus, căci drumul nu este drept, ci foarte întortocheat. Pentru a ajunge de aici la fortul Saint-James, care se află pe marginea lacului Crucii, veţi trebui să treceţi munţii Stâncoşi; aici ne aflăm pe versantul oriental; trebuie să treceţi pe versantul occidental. Singura trecătoare practicabilă în acest sens se află la patru sute de kilometri de aici spre nord-est, lângă izvorul Vânătorilor. Odată ce aţi trecut prin trecătoare, veţi da peste râul Saint-James, care este un afluent al Fraserului. Dacă o luaţi de-a lungul lui, ajungeţi la Fortul Saint-James şi la lacul Crucii. Acolo veţi căpăta toate informaţiile necesare, chiar şi suplimentare care vă vor permite să găsiţi urma bandei de indieni compusă din Picioarele Negre şi Piegani.

— Foarte bine! zise Luc.

Şi privind spre Antonin Roscos, zise:

— Antonin, prietene, ce ai de spus? Sau mai bine zis, nu ai de întrebat nimic pe domnul Oliver Pilex?

— Mii de bombe! exclamă cercetaşul bătând zgomotos din palme. Ai ghicit, Luc. Da, vreau să te întreb ceva, domnule Pilex, şi dacă vei da un răspuns afirmativ întrebări mele, ne vei cauza tuturor o mare bucurie.

Fascicola şase, ultima din romanul „Comoara pieilor roşii” apare săptămâna viitoare, şi se va intitula:

Meci nul.

CUPRINS

CAPITOLUL I NOAPTEA TRAGICĂ.....3

CAPITOLUL II ORGANIZAŢIE RAPIDĂ.....9

CAPITOLUL III ŢINTA PRIMEI ECHIPE.....12

CAPITOLUL IV ECHIPA A DOUA ÎNTÂLNEŞTE UN OM.....15

CAPITOLUL V „FĂRĂ SETE” ŞTIE CEVA?.....21

CAPITOLUL VI ANGAJAREA TRAPPEURULUI.....23

CUPRINS.....25

Colecţia romanelor de aventuri

„AS DE PICA“

a lansat o nouă lucrare a celebrului romancier Edgar Rice Buroughs, autorul aventurilor lui TARZAN

„DIAVOLUL SANGEROS“

Epopeea măreaţă a luptelor dintre Indieni, descendenţii ultimului trib de bedoncoşi.

Dragostea lui Shoz-Dijiji pentru o fiică a Feţelor-palide

O poveste duioasă, pasionantă, care te captivează până la sfârşit

„DIAVOLUL SANGEROS“

va reedita succesul lui „Tarzan“.

„Diavolul Sângeros“ a fost chiar transpus pe ecran şi a rulat la cinematograful „Trianon“ sub titlul „Geronimo“.

Tipografia „Danubia” Str. Dr. Istrate 10

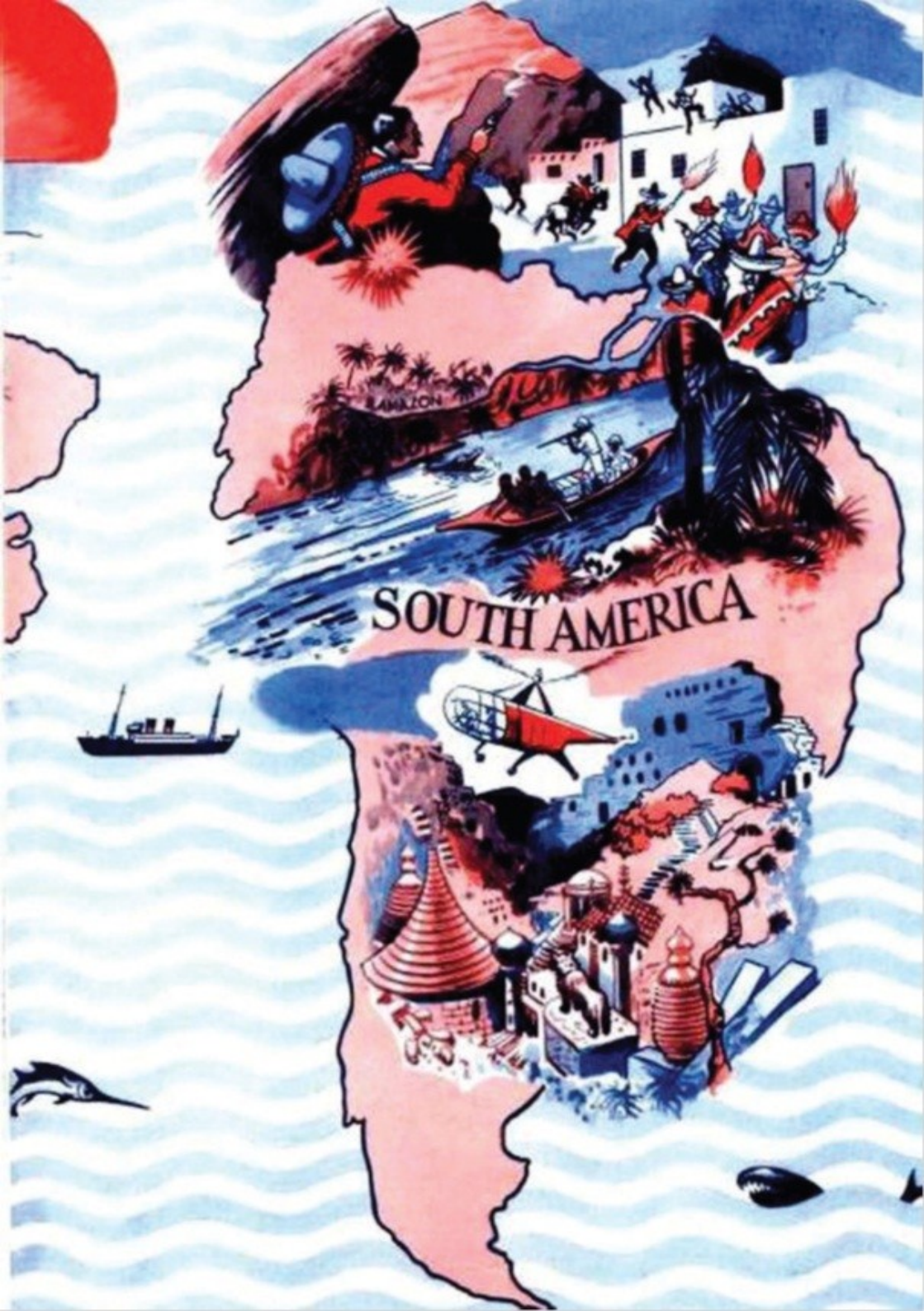
AMAZON
SOUTH AMERICA